

BULETIN INFORMATIV

Nr.
78

15
Octombrie
2021

EDITORIAL

Calcule globale

Justin Ștefan, Secretar General LPF

Nu știu să existe o schiță mai savuroasă și cu un intro mai cunoscut, în toată literatura română, precum "Triumful talentului". Hai să ne reamintim frazele de început ale capodoperei lui Ion Luca Caragiale. "Au fost odată-ntr-o școală de provincie doi buni camarazi-Niță Ghițescu și Ghiță Nițescu. Amândoi erau potriviți la-nvățătură și la purtare". Aflăm apoi că, dintre ei doi, doar Niță avea un talent absolut special, la caligrafie. Scria frumos, chiar dacă, în rest, era doar "potrivit", ca și celălalt.

Și pe vremea celui mai mare scriitor român, și astăzi, ca să scapi de anonim, trebuia să dovedești ceva societății. Și să dai, la rândul tău, ca Niță, dovada unui talent deosebit. Ceva la genul Lionel Messi ori Cristiano Ronaldo. Sau, mai bun pentru demersul nostru, brazilianul Neymar junior. Altfel, toți trei sunt foarte buni prieteni, mai ales sud-americanii, și fiecare a dovedit un talent cu totul și cu totul deosebit. Fotbalul jucat de ei, mai ales de ei, este, de cele mai multe ori, minunat, seducător, formidabil.

Dovada cea mai clară pentru ceea ce înseamnă "triumful talentului".

Numai că tot ceea ce era în opera marelui clasic român ironie fină și satiră, acum mai bine de un secol, oglindă a unei societăți încă senină, doar ne aflăm la începutul unei civilizații concurențiale, a devenit, în zilele noastre, o acută goană după bani, cât mai mulți bani, și imagine, cât mai spectaculoasă imagine. Calculele globale nu includ, sub nicio formă, umorul, dar, paradoxal, plăcerea jocului

este acolo.

Se joacă pe bani mulți, frumos, cu siguranță, dar scrâșnit și egoist. Triumful talentului este total, în măsura în care triumful conturilor bancare este mai degrabă un impuls al primului și nicidecum o consecință. Se iese din anonim și se intră într-o lume unde dictează banii. Simplu? Sau lucrurile sunt mai

complicate de atât?

Numele marilor valori se confundă, seamănă, aduc același parfum de glorie și viață subordonată unui talent special de a face bani și de a construi amintiri pentru spectatori. Nu e o gamă de vedete, ci una de conturi.

Neymar junior reprezintă în demonstrație cel mai mare preț plătit pentru o iluzie. Un mare campion, fără îndoială, dar atacantul celor de la Paris Saint Germain deține mai multe date de analizat. Nu cred că sumele uriașe cheltuite pentru puținele lui reușite la echipa din capitala Franței au constituit o problemă pentru cei care le-au generat. Talentul lui, departe de a fi valorificat și împlinit, nu a produs daune, cât a produs regrete. Triumful talentului de a juca a lăsat loc talentului triumfului de a face bani și imagine fără să ne pese, nouă, fanilor, și nimănui altcuiva, cât de scump a costat acest transfer nu doar de sens și semantică, ci, mai cu seamă, de identitate.

Ce vrem de la fotbal, al cui să fie triumful? Iată întrebări care își caută răspunsurile. Dar ele, sper, vor veni într-un articol viitor. Până atunci, să admirăm, totuși, triumful talentului.

INTERVIU

Interviu cu Ilie Poenaru (antrenor Gaz Metan Mediaș)

realizat de Alex Pîntea și Octavian Țopa

Fostul fotbalist de la **Steaua**, **Poli AEK Timișoara**, **FC Argeș** și **Concordia Chiajna** a făcut din **Academica Clinceni** un nume respectat în fotbalul românesc. Numit antrenor principal în ianuarie 2018, a reușit o promovare spectaculoasă și a terminat **pe locul 10** primul sezon în **CASA Pariurilor Liga 1**. În cel de-al doilea, **Academica** s-a calificat în play-off, fiind privită de specialiști drept revelația ediției trecute de campionat.

Ilie Poenaru va împlini **45 de ani** luna viitoare, este unul dintre cei mai apreciați tehnicieni ai primei ligi și a pornit într-o nouă aventură cu **Gaz Metan Mediaș**, un club de tradiție al României.

1 *Gaz Metan era într-o criză de rezultate în momentul în care vi s-a propus postul de antrenor principal. Nu va fost teamă să acceptați această provocare?*

Da, așa este, Gaz Metan era într-o criză de rezultate în acel moment, ca și Clinceniul de altfel. Nu mi-a fost teamă pentru că mie îmi plac provocările. Știam, eram conștient ce mă așteaptă și mi-am asumat acest lucru.

2 *Ați ales Gaz Metan în loc de Dinamo, un nume greu în fotbalul românesc. Care au fost motivele?*

Adevărat, am ales Gaz Metan în loc de Dinamo, un nume greu în fotbalul românesc și care nu se refuză. Am avut însă motive să fac asta, cei de la Gaz Metan m-au sunat cu două zile înainte de a mă aborda cei de la Dinamo și am apucat să am o serie de discuții cu președintele Valentin

lordănescu. Ajunsesem și la un numitor comun și vă dați seama că, așa cum am și declarat, sunt genul de om care îmi dau cuvântul, iar la mine cuvântul e mai presus decât actul. Cam acesta a fost motivul și nu îmi pare rău că am făcut acest lucru. Un alt motiv a fost și acela că la Gaz Metan sunt jucători cu care am lucrat, care îmi înțeleg foarte bine principiile, cu care m-am înțeles foarte bine. Este un club care îți oferă liniștea necesară pentru a lucra, nu există

presiunea de la Dinamo, cu toate că v-am spus că îmi place presiunea și am nevoie de așa ceva. Așa am simțit, am declarat-o, poate și Divinitatea a fost, pentru că eu cred foarte mult în Dumnezeu și ceva a fost, au avut un plus din punctul acesta de vedere, am simțit că trebuie să vin la Gaz Metan.

3 **Ce ați găsit bun la Mediaș?**

Am găsit multe lucruri bune! În primul rând, am găsit o conducere care știe foarte bine ce are de făcut, care îți oferă tot sprijinul, care este tot timpul lângă noi, lângă staff, lângă jucători, care încearcă să ne asigure totul. Am găsit condiții excelente de pregătire, din toate punctele de vedere, am găsit un lot bun de jucători, cu caracter, fotbaliști cu calitate iar asta, zic eu, este un mare plus.

4 **Dar rău, în sensul în care trebuie să munciți suplimentar?**

Nu știu dacă putem numi ceva în sensul rău. E clar că echipa, atunci când a fost antrenată de Mihai Teja, a jucat în alt sistem, i s-a cerut cu totul altceva, dar asta nu este un lucru rău. Într-adevăr, în sensul rău, putem vorbi de rezultatele care nu au fost cele așteptate, însă probabil că au existat și alți factori care au concurat la această lipsă de rezultate. Prin venirea noastră aici am schimbat sistemul, noi vrem altceva, avem alt stil de joc, avem concepții diferite. E clar că e mult de muncă, pentru că trebuie să facem schimbări din punct de vedere a organizării jocului, agresivității, sistemului. E clar că trebuie să muncim suplimentar. Mie îmi place să am o echipă agresivă, care să

nu primească gol, să fie foarte bine organizată. Sunt adeptul posesiei și îmi place ceea ce încerca Mihai să joace, dar eu am alte principii și vă dați seama că a trebuit, într-un timp foarte scurt, să implementez ceea ce lucrez eu și cum îmi doresc eu să arate echipa. A fost și este în continuare foarte mult de muncă, pentru că nu este ușor ca în două-trei săptămâni echipa să arate exact așa cum îmi doresc. E mult de lucrat și la momentul la care vorbim, dar lucrurile merg din ce în ce mai bine și, într-o perioadă zic eu apropiată, o să arătăm destul de bine, sau poate foarte bine și rezultatele să fie pe măsură, asta ne dorim cu toții.

5 **Apropo de Dinamo, cum prefățați întâlnirea directă din această etapă?**

Meciul cu Dinamo este foarte important pentru noi în contextul în care se întâlnesc două echipe în suferință mare de puncte. Ne așteaptă o partidă destul de grea, pentru că întâlnim o echipă în schimbare, întâlnim o echipă care îmbină tinerețea cu experiența, cu jucători care de la mijloc în sus pot în orice moment să fac diferența, jucători imprevizibili, de unu contra unu, de viteză, de spații, jucători care se pretează și pe combinații mai ales că au schimbat și antrenorul. Domnul Rednic, peste tot pe unde a antrenat, și-a pus foarte repede amprenta și s-a văzut acest lucru. Și noi trecem printr-o transformare în acest moment. Toate aceste meciuri de când am schimbat principiile ca organizare și sistem de joc, probează că arătăm destul de bine, că suntem mult mai responsabili, că alcătuim o echipă mult mai bine organizată. E

clar că și noi ne dorim să începem să câștigăm de la meci la meci. Respectăm Dinamo, dar trebuie să câștigăm fără doar și poate, și vom face orice este posibil pentru a lua cele trei puncte foarte importante pentru moral, pentru continuitate și pentru clasament. Dacă vom fi concentrați, dacă vom avea atitudine și nu vom mai face greșeli, ne putem atinge obiectivul de a câștiga cele trei puncte.

6 Care sunt obiectivele pe care vi le-ați fixat dumneavoastră la Mediaș? Dar ambițiile clubului?

Obiectivele pe care le-am fixat la Mediaș sunt, în primul rând, că într-o perioadă cât mai scurtă să adunăm cât mai multe puncte, să ne asigurăm o iarnă oarecum liniștită, pentru că liniște nu vom avea. De asemenea, să construim o echipă

puternică, o echipă care să fie respectată, care să fie în partea a doua a clasamentului, asta ne dorim noi, staff-ul, să nu avem grija retrogradării, să fim pe un loc bun care să ne permită să putem lucra în liniște, să nu avem presiunea aceea a retrogradării. În ceea ce privește ambițiile clubului, e clar că își dorește să evite retrogradarea, acesta este obiectivul conducerii, însă nu pe un loc de baraj, evitarea retrogradării pe un loc 11, 12, numai că noi avem ambiții mult mai mari și bineînțeles că și clubul își dorește ca noi să ajungem la rezultatele pe care ni le dorim. Tocmai de aceea v-am spus că sunt alături de noi, ne sprijină și ne pun la dispoziție tot ceea ce avem nevoie, iar din acest motiv aș vrea să mulțumesc conducerii pentru încrederea pe care ne-o acordă.

SPONSOR

CRONICĂ

Petschowski, Voinescu, Ozon...

realizată de **Marius Mitran**

Pe vremuri am lucrat la „Gazeta Sporturilor” și amintiri din vremea aceea încă mă caută, în nopți în care cred că mai sunt tânăr. Una dintre ele mă ține prizonier într-o poveste un pic melancolică și cu siguranță sentimentală, asta datorându-se chiar felului în care am aflat-o, într-o dimineață din toamna lui 1994, undeva spre capătul din dreapta, cum ieșeau din lift, la etajul 3 al clădirii din strada Vasile Conta care adăpostea sediul „Gazetei Sporturilor”. Acolo, spre dreapta, erau birourile – mici cămări cu tocărie roasă și ferestre înguste – de la fotbal. Aveam, ca orice redacție care se respecta, birouri pentru șefi, pentru „administrativ”, pentru fotbal, pentru „sporturi” sau extra-fotbal, cum li se zicea, și pentru „internațional”.

Directorul Gazetei, care mă și angajase de ceva vreme, era Ioan Chirilă, redactor-șef – Laurențiu Dumitrescu, adjuncți erau Constantin Firănescu – „nea Bebe” și Costică Macovei, iar șef la „Internațional” era Emanuel Fântâneau, care conducea și APS-ul. La „Fotbal”, șef era Radu Urziceanu, din generația lui nea Vanea, dispărut între timp din lumea asta, ca și nea Bebe Firănescu, nea Vanea Chirilă ori Pavel Peană, Șerban Ionescu, nea Mache, Eftimie Ionescu, și câți alții, în amintirea cărora mă plec. În fine, e luni dimineață, e septembrie, cred, 1994. La 8 fix, nea Radu se așează în ușă și o închide. Dacă ai întârziat la ședința departamentului, trebuie să forțezi clanta, apoi împingi ușor, vezi mâneca largă a lui nea Radu sprijinită în tocul ușii, spui pierdut și respectuos „am întârziat, vă rog să...”, dar bătrânul șef de trib, caustic, ți-o retează imediat: „Asta se vede, tinere! E 8 și 10! 8 și 10, nț, nț, nț... Acum trebuie s-o iau de la capăt...” „Lasă,

Radule, zice Gică Nertea, zi-i înainte, că-i explicăm noi p-ormă, în birou... Dă-i 'nainte!” Mă lipesc de un perete și în câteva clipe bag de seamă că n-am pierdut nimic important: cine merge la etapă și unde, cine și cât are de scris astăzi, la ce pagină...

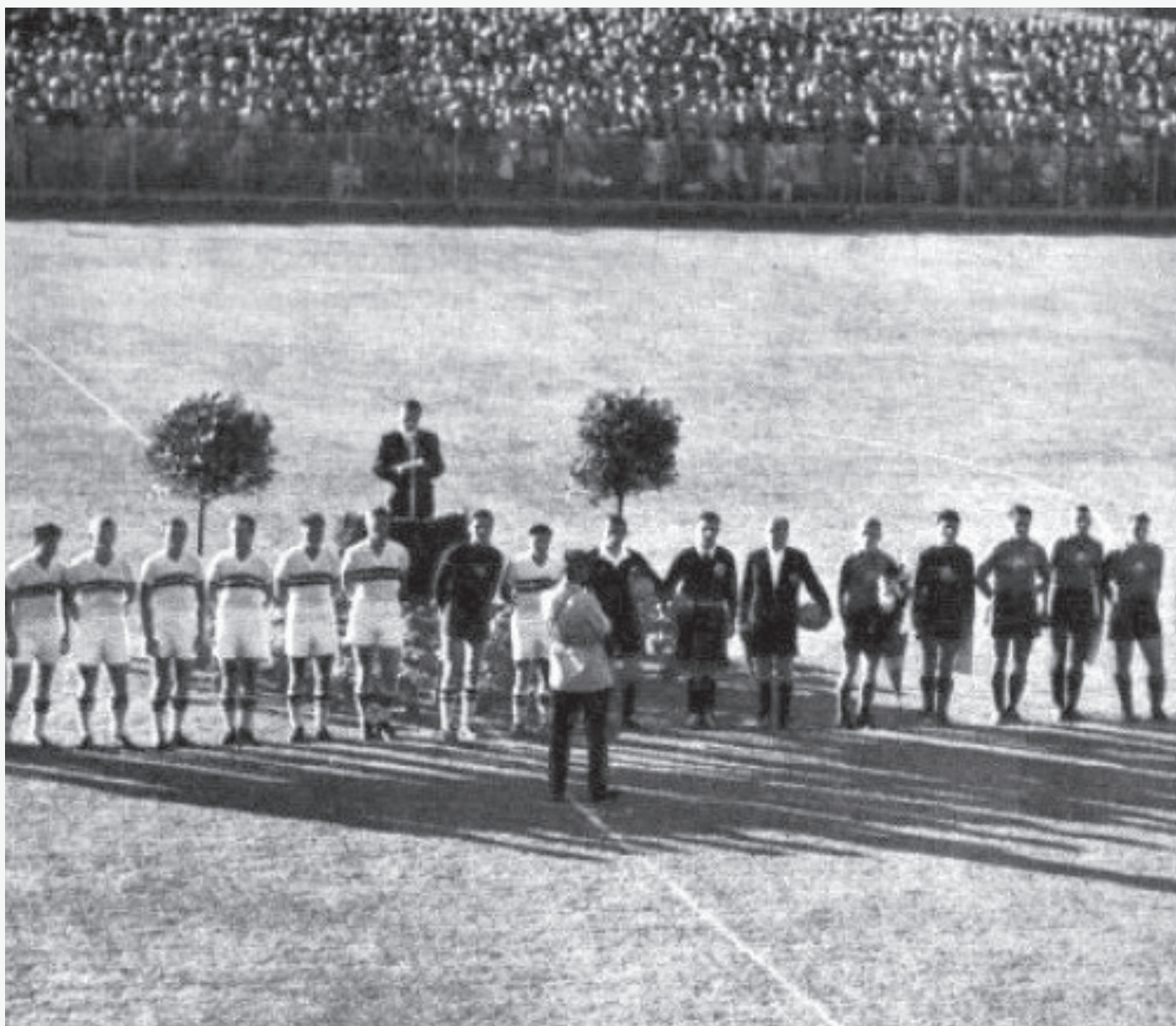
Leșim. Merg în biroul din capăt, unde sunt cu Cristi Costache, cu Gică Nertea, iar alături, despărțiți de cadrul unei uși, Stelian Trandafirescu, Ioan Chilom și George Rotaru, un erudit, soțul Marilenei Rotaru, ziarista din TVR atât de apropiată Casei Regale. Când, ca niciodată imediat după ședință, ușa se deschide și intră nea Radu. Auzise de-o discuție între mine și Cristi Costache apropo de o invitație la Radio Total pe care trebuia s-o onorăm măcar unul dintre noi. „Am comentat, măi băieți, mult la radio. Și la televiziune, dar mai mult la radio”, zice nea Radu și-l văd trăgându-și un scaun aproape. Se așează lent, atent. Nu mai e ironic, ca adineauri, e la fel de atent la frază și la detalii, dar surâde. Ceea ce e foarte rar. E un pic emoționat, e viața lui! „După Război am început, eram student la Drept, abia venisem la București.” Radu Urziceanu era „de pământ”, cum zicea Gică Nertea, din Târgoviște, fiu de avocat sau judecător, parcă, nu mai știu. Înalt, drept ca un șef de trib apaș, cult, amator de presă străină și cărți rare... Rudă și cu geniala Aura Urziceanu, cântăreața de jazz... În fine, nu contează. Și asta pentru că povestea curge uluitor: „Și ginerele lui Liviu Rebreanu, Radu Vasilescu, fusese, înainte de Război, crainic la Radio... Așa și eu! Ei, mă, băieți, am comentat și am văzut multe, dar meci ca ăla din '52, de la Olimpiadă, n-am mai văzut. Și scriu și eu de o jumătate de secol aproape, de pe stadioane...”

Nea Radu era dinamovist și avea, atunci, peste 70 de ani. Eu aveam 27 și un băiat de o lună acasă, la Craiova. Ascult. E dimineață, e frumos afară, e chiar cald. Nea Radu e, totuși, în pulover. „Atunci am văzut cea mai bună echipă a lumii, Ungaria lui Ferenc Puskas, a lui Lorant, Kocsis, Czibor, Hidegkuti... Peste doi ani avea să joace finala Campionatului Mondial din Elveția, cu RFG. În minutul 10 aveau 2-0, după ce în grupe îi bătuseră pe nemți cu 8-3! În sferturi, 9-0 cu Coreea... Tot în anii ăia au bătut Anglia, pe Wembley, cu 6-3, prima înfrângere a englezilor acasă, din istorie. Și ce înfrângere... Dar să mă întorc la meciul meu, s-a jucat la Turku. Turku nu e în Turcia, cum ai fi tentat să crezi, Georgică!”

Caut acum, după aproape 30 de ani, caseta tehnică a meciului, pe care-l

găsesc în colecția din iulie '52 a „Sportului popular”. Iat-o: 15.07.1952. Ungaria – România 2-1 (1-0). Stadion: Kupitas. Spectatori: 14.000. Arbitru: Latîșev (URSS). Ungaria: Grosics – Dalnoki, Lorant – I. Kovacs, Lantos, Boszik – Budai, Kocsis, Hidegkuti, Puskas, Czibor. Antrenor: Guszta Sebes. România: Voinescu (CCA) – V. Zavoda II (CCA), J. Kovacs (Locomotiva București), Zoltan Farmati (Flamura Roșie Arad) – V. Călinoiu (Dinamo), G. Serfözö (Progresul Oradea) – Tudor Paraschiva (Flacăra Petroșani), E. Iordache (Flacăra Ploiești), Titus Ozon (Dinamo), Iosif Petschowski – cpt. (CCA), Ion Suru (Dinamo). Antrenor: Gică Popescu.

„Noi am avut emoții mari, cu ceva timp în urmă, tot după Război, ne bătuseră pe Republicii, la noi acasă, cu 5-1... Puskas ne dăduse trei, unul Deak,

alte două... Petschowski marcase și el, pe final... Se spunea chiar că tocmai el, „Ceala” – „fentosul” înseamnă asta în limba maghiară – a vorbit cu Lorant, cu care fusese coechipier la ITA, la Arad, pe vremea baronului Neuman, s-o lase mai moale. Ba chiar extrema lor stânga, până la Czibor, era tot un „utist”, Toth III, campion cu UTA în '47... Acum, în Finlanda, tremuram în mijlocul verii... Ne-au luat tare și, după 22 de minute, Czibor îl păcălise deja pe Voinescu: 1-0!” Nea Radu strânge spătarul scaunului pe care s-a așezat invers, ca și cum ar mai fi putut să-l ajute cumva, peste ani, pe „Țop” Voinescu. Vorbește. E în transă. „Gică Popescu, nu ăsta, nu baciul, Gică Popescu era antrenorul, antrenor și la CCA, chiar luase titlul cu ei în anul ăla, jucase la Sportul Studentesc înainte de Război, cu Duce Coe, tatăl lui Dan Coe, campion cu Rapid în '67...

Da, și odată sare Gică Popescu de pe bancă... strigă la Zavoda, strigă la Călinoiu, că era debutant, săracu', la Serfözö, ei erau halfii, ei trebuia să țină jocul. Gică Popescu era cel mai tânăr antrenor campion al țării și așa a rămas. Zavoda s-a apucat și el să strige la ai noștri de acolo, din spate, dar și la ai lor, pentru că fusese coleg, într-o tabără de juniori, înainte de Război, la Budapesta, cu Grosics, cu Puskas, cu Kosics...

...Strigătele au efect, băieți. Iordache, Eugen Iordache driblează și pe Grosics, care era cel mai bun portar din lume, dar ratează cu poarta goală!” Nea Radu se joacă, tensionat, cu butonul unui pix. „Ozon i-a luat la mână, cum se zice. Petschowski e și el peste tot. Ungurii trăiesc prin Puskas, care iese cu mingea dintre Călinoiu și Zavoda și trage! Bombă! Voinescu scoate uluitor, uluitor, măi băieți... Kocsis nu mai ratează, cu vreo 10 minute înainte de final.”

Nea Radu greșește un pic. Era minutul 74. „Un sovietic, altfel bun arbitru, ne anulează gol valabil, nu mai știu la cine, parcă la Ozon... Apoi Suru înscrie, excepțional. Mai sunt ceva minute! Îi presăm, îi băgăm în careul lor, Puskas se

duce la antrenorul lor, Gusztav Sebes, ăla era malefic, a și inventat, la Paris, în '56, povestea Cupei Campionilor Europeni, cu niște ziariști francezi de la L'Equipe, Sebes intră în teren, mai avem 5 minute... Trage Petschowski, Lorant se opune, disperat, corner... Puskas ia mingea și o aruncă în tribună, lumea îl fluieră...

...Nu mai egalăm... Până în '70, la Guadalajara, cu Brazilia, când și ăia, la 3-2, dădeau cu mingea în tribune, n-am avut meci mai bun! Să știți... Iar eu l-am comentat...” Nea Radu are lacrimi în ochi. Ozon, Petschowski nu mai sunt. Azi nici el nu mai e, cel care i-a văzut și i-a povestit. Acum câteva zile s-a dus și Vasile Zavoda...

Peste puțină vreme, după Revoluția din '56, de la Budapesta, Puskas va alege pe Real Madrid în dauna lui Honved. Și naționala Spaniei. În 1995, FIFA l-a declarat cel mai mare golgeter al secolului, el reușind 84 de goluri în 85 de meciuri pentru Ungaria și 512 goluri în 528 de jocuri în toată cariera. Atunci, în Finlanda, Ungaria lui a luat aurul... În '54, la Mondiale, la Berna, a avut 2-0 în finală...

Puskas s-a răzbunat însă în atacul stelar al Realului, alături de Gento și Di Stefano: 3 Cupe ale Campionilor Europeni, o Cupă Intercontinentală, 5 titluri în Primera. În 2009, FIFA a instituit premiul „Ferenc Puskas” pentru cel mai frumos gol al anului. În 2011 l-a cucerit Neymar, de la Santos...

Atunci însă, în vara aceea, acum 62 de ani, nea Radu era tânăr, iar Ozon continua să dribleze la ei. Czibor, viitoarea extremă a Barcelonei, și el fugit după '56, avea să mărturisească în presa vremii că meciul a fost mai greu ca finala. „Așa a fost”, zice nea Radu, dând scaunul deoparte. Iese din birou. Ne ridicăm și noi. Eu am 27 de ani și simt nevoia să spun cuiva la ce am fost martor. Nu mai știu, nu mai țin minte ce-am făcut exact. N-au trecut 60 de ani, ca de la meci, dar au trecut 20. Uite, vă spun vouă, prieteni.

P.S. Nea Radu avea un pulover albastru cu alb.

THE MOST VERSATILE AND PRECISE DATA

InStat'

- ▶ Soluții statistice și analitice pentru antrenori, jucători, scouteri, directori sportivi, ligi profesionale, cluburi, federații
- ▶ Platforma online InStat Scout cu video ale meciurilor
- ▶ Rapoarte pentru meciurile proprii și echipele adverse
- ▶ Rapoarte cu parametrii fizici ai jucătorilor
- ▶ Servicii filmare și transmisiune online competiții sportive

**FOTBAL
BASCHET
FUTSAL
INSTAT TV**

x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x
x x x x x x x x

instatsport.com

Pentru demo sau ofertă
ne puteți contacta la:
vitalie.ciorici@instatsport.com
+40 759 100 011

CLEVERMEDIA

NETWORK

LOOKSPORT

LOOKSPORT 2

LOOKSPORT 3

LOOKPLUS

AGROTV

PROFi↑.ro

LOOKMEDICA